

Sevgi Eğitimi 16

– KARAM-41 · 07 Aralık 2014

Çocuk eğitiminde en önemli koşul sevgidir. Her zaman her koşulda sevildiğini bilen çocuğun duygusal gelişimi dengeli olur. Sevilen çocuk güven duygusu içinde çevre ile uyum sağlayarak kolaylıkla sosyalleşir.

İlk yıllarda gereksinmesi olan sevgiyi bulamayan çocuk güvensiz ve uyumsuz bir çocuk olur. Ayrıca çocukların sevgisiz ve ilgisiz büyümeleri, onların çevrelerine karşı da kaba, saldırgan ve şefkatsiz davranmalarına neden olabilir.

Sevgi alanı da vereni de besleyen sihirli bir güçtür.

Bir kişi susadığı zaman, ona sunulan su değerlidir. Çocuk için de O istediği zaman verdiğiniz sevgi daha değerlidir. Zamanınız ne kadar az, işiniz ne derece önemli ve yoğun olursa olsun, çocuk sevgi istediğinde ona yaklaşılmalı ve sevgi gösterilmelidir. Hatta çocuk öğretmen ve aileden yeterince sevgi göremezse onların isteği olan öğrenmeye karşı durur.

Sevginin çocuğumuza yansıtılmasının önemini anlatan bir hikaye;

Küçük bir kız bir gün annesiyle birlikte yürürken birden durdu. Yağmur damlalarıyla ıslanan gözlüğünü çıkartarak baktığı şey, babasıyla birlikte bisikletle giden bir başka kız çocuğu idi. Bisikletin arka tarafındaki minderin üzerinde oturan kız düşmemek için babasına sıkı sıkı sarılmış ve soğuktan pembeleşen yanaklarını onun sırtına dayamıştı. Adamın ara sıra yana dönerek söylediği sözler küçük kızı kıkır kıkır güldürüyordu. Kaldırımındaki kız bisikletin ardından bakarken annesi durumu fark etti:

- "Evdekiler yetmiyormuş gibi gözün hala bisikletlerde", diye çıkıştı.

- "Ama eğer beğendiysen baban onu da aldırır.

Küçük kız yumuşak bir sesle:

- " Bisiklete değil kıza bakmıştım, dedi. Babası o vaziyette bile kendisiyle sohbet ediyor da...."

Annesi küçük kızı hiç duymamış gibiydi. Onun kürklerle çevrili şapkasını düzeltirken:

- "Arkadaşların bu havada bile okula yürüyerek geliyor" dedi. "Halbuki baban işe giderken de olsa birkaç dakikasını ayırıp seni mercedesiyle getirip götürüyor." Kızın gözü yine bisiklettedir. Kadın alaycı bir ifadeyle :

- "İstersen baban da seni bisikletle getirsin. Ne de güzel yakışır değil mi?" dedi. Küçük kız inci taneleri gibi süzülen göz yaşlarını annesinden saklamaya çalışırken:

- "Çok isterdim" diye konuştu. "Belki de böylelikle babama sarılırdım."

Çocukta görülen başarısızlık çoğu kez sevgi azlığından doğmaktadır. Okullarımızdaki uyumsuz

çocukların sevgiye muhtaç olduğunu görürüz.

Sevgiden yoksun çocukların büyümesi, yürümesi, konuşması gecikir. Zeka düzeyinde gerileme olur. Bu konuda Yusuf GÜNDÜZ' ün "Çocuğun Kişilik ve Başarı Ortamı" adlı kitabında ele aldığı bir araştırmayı vermek istiyoruz; Gecekondu semtlerinden hastanede doğmuş 100 çocuk denemeye alınır. Doğan çocuklar, tek-çift yolu ile rast gele seçilerek tekler hastanede alıkonulur.

Çiftler de ailelerine verilir. Hastanede kalan çocukların her türlü bakımları en iyi şekilde yapılır. Diğer çocuklar ise yoksul aile yaşantılarına bırakılır. Çocuklar yedi yaşına geldikleri zaman yapılan ölçüme, gecekonducularda ama ailelerinin yanında yetişen çocukların zekâ, beden ve duygusal gelişim yönlerinin hastanede yetişenlerden daha üstün olduğu görülür.

Bir yerde seminerimiz sırasında bir anne şunu sormuştu; "Hocam çocuğumuzun sevgi istediğini ve beklediğini nasıl anlarız?"

Ona şu açıklamada bulunmuştum; Bu durumda gelir sizi rahatsız etmeye başlar. Mesela, herkesin dikkatle T.V. seyrettiği bir sırada gider televizyonu kapatır, hem de filimin en heyecanlı yerinde.

Baba eve gelmiş eline gazete almış tam gazete okumaya başlayacak gazetenin altından çocuk pat! pat! pat! vurmaya başlar. Yada televizyon izliyorsunuzdur önüne geçer gövdesiyle izlemenizi engellemeye çalışır.

Ya da siz kendisiyle ilgilenmeyince gider öteki odada bir şeyleri kırar, döker ya da dağıtır. Bunlar hepimizin yaşadığı olaylar. Ama maalesef bir çoğumuz bu olayları görünce sevgi ve ilgi yerine tepki gösteriyoruz. Bu beklentiye anlayamıyor ve "git başımdan" diyerek onu kovuyor, azarlıyoruz.

Bize aktarılan şu olay buna güzel bir örnek; Handan Hanım, mutfakta çok yoğun bir sabah geçirmişti. Çok meşgul olduğu için Aslı'ya fazla zaman ayıramamıştı.

Üç yaşındaki kızının ne yaptığına bakmaya karar veren Handan Hanım, onu yatak odasının duvarlarına yaptığı resimleri gururla seyreder buldu.

"Ne yaptın?" diye bağırdı Handan Hanım, "Bunu yapmaman gerektiğini biliyordun!"

Tabii ki Aslı biliyordu. Ama annesinin ilgisini çekmek istiyordu. Uslu ve sessiz bir çocuk olmak işe yaramıyordu. Eğer Aslı uslu olsaydı, annesi bütün gününü mutfakta geçirebilirdi. Annesinin ilgisini çekmenin tek yolu yaramazlık etmektir.

Çocuğun sergilediği bu davranışlar aslında tamamen sevgi ve ilgi beklentisinden kaynaklanan davranışlardır. Sevgi ve ilgi beklerken, başına gelen bu durum çocuğu sarsar.

Anne-babalar, çocuk için en önemli besinin "sevgi" ve "sevecenlik" olduğunu bilerek, çocuklarına yeterince ilgi ve sevgi göstermelidirler. Bu konuda özellikle aşırıya kaçmamaya dikkat edilmeli, ilgi ve sevgi göstermede dengeli olmalıdırlar.

Çocuklarının bütün ilgi ve isteklerine cevap vererek, onları bencil ve şımarık bir yapıya büründürebileceklerini de unutmamalıdırlar. Aşırı sevgi ve ilgi gösterilen çocuklar; şımarık ya da pısrık (kendine güvensiz) olurlar.

Her şeyin en iyisini kendisine ayırmak isteyen bencilce bir kişilik kazanırlar.

Bizden her zaman yanımızda olmamızı ve onlarla ilgilenmemizi istediklerinde yapmamız gereken:

"Ayşegül, seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Bu gün uzun süre güzel vakit geçirdik. Şimdi annenin işi var. Eğer beni bir daha çağırırsan gelmeyeceğim. Şimdi sen oyuncaklarınla oyna, bende işimi yapayım. Sonra biraz daha oynarız." Demek iyi bir yoldur.

Böyle konuşarak iki şeyi başarmış olursunuz. Çocuğunuzu sevdiğinizi ve önemsedığınızı ifade etmiş, ama gününüzün idaresini ele geçirmesine izin vermemişsinizdir.

Çocuklarımıza sevgiye doğru bir bakış açısı kazandırmak için onların gerçek duygusal gereksinimlerini karşılamalı ama ilgi çekmek için buldukları gerçekçi olmayan isteklerini reddedebilmeliyiz. Sonra çocuklar efendilerimiz, bizde onların köleleri haline geliriz(Tuğrul, 2008).